

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci žalobce **Ing. A. S.**, bytem Z. M. 209, V., zast. Mgr. Davidem Bukalem, advokátem se sídlem Sokolská 7, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2014, č. j. KUOK 103371/2014, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas doručenou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hranice ze dne 8. 8. 2014, č. j. OVV/12428/14 – 8/Hla/82. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. (zákon o silničním

provozu, kterého se dopustil tím, že dne 11. 6. 2014 v 15:03 hodin v obci Hranice na ulici Hranická u kasáren armády ČR na silnici I. třídy č. 35 ve směru jízdy od centra obce, od obce Valašské Meziříčí na obec Přerov, jako řidič osobního motorového vozidla značky Mercedes Benz ML 350, registrační značky X, jel rychlostí 62 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena zákonem na 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost stanovena rychlost jízdy vozidla 59 km/h, čímž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 9 km/h. Přestupek byl prokázán dokumentací záznamového zařízení silničního radarového rychloměru AD9T a úředními záznamy obsluhy radaru, včetně členů hlídky na kontrolním sběrném stanovišti. Tímto svým jednáním porušil žalobce § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a paušální částka nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány jsou povinny přezkoumávat, zda bylo při měření postupováno v souladu s návodem k obsluze (rozsudek NSS č. j. 3 As 29/2011 – 56). Správní orgány nepřezkoumaly, zda bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze a krátily tím žalobce na svých právech, zejména pak na právu vyplývajícím ze zásady inkviziční a zásady materiální pravdy. Návod k obsluze rychloměru stanoví, že měření smí být provedeno pouze v přímém (rovném, nezakřiveném) úseku komunikace (kapitola 3.1, strana 11). Dle výroku rozhodnutí bylo měřeno v ulici Hranická v obci Hranice u kasáren armády ČR. Tato ulice je však zakřivená, není přímá, srovnej přílohu – mapu ulice Hranická. Tím je prokázáno pochybení správního orgánu spočívající v absenci přezkumu správnosti měření, což má vliv na zákonnost rozhodnutí. I když po správním orgánu nelze spravedlivě požadovat, aby prověřoval veškerá myslitelná (teoretická) pochybení policistů, lze po správním orgánu požadovat, aby ověřil některé základní požadavky, které návod k obsluze klade a kdy pouze při jejich splnění lze měření považovat za správné. Žalobce si byl vědom toho, že se nedostavil k ústnímu jednání a nedoplnil odvolání. Žalobce tato svá pochybení hájil svou právní neznalostí, kdy nevěděl, že nepostačí učinit omluvu e-mailem a také, že součástí výzvy k doplnění odvolání nebylo poučení o následcích neodstranění vady podání (nedoplnění odvolání), což samo o sobě představuje zásadní vadu řízení (rozsudek NSS č. j. 2 As 99/2010 – 67; § 45 odst. 2 správního řádu). Z právní opatrnosti žalobce namítl nesrozumitelnost výroku spočívajícího v absenci přesné specifikace místa měření, neboť určení místa měření jako „ulice Hranická“ není dle názoru žalobce dostatečné. Absence přezkumu správnosti měření představuje podle žalobce zásadní vadu řízení; tím spíše, že v konkrétní projednávané věci tato vada řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. I po vydání rozhodnutí lze mít stále důvodné pochybnosti o zjištění skutkového stavu, a to i přesto, že žalobce nepřednesl žádná nová skutková tvrzení. Žalobce dále spatřoval nezákonnost rozhodnutí spočívající v absenci naplnění materiální stránky skutkové podstaty přestupku. Správní orgán se vůbec zabýval tím, zda materiální stránka skutkové podstaty byla naplněna, byť překročení rychlosti bylo minimální, bagatelní. Správní orgán ve výroku rozhodnutí pouze kopíroval obecný text hovořící o tom, že při překročení rychlosti od 9 km/h se podstatně prodlužuje brzdná dráha.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že je obecně známou zásadou, že neznalost zákona neomlouvá a žalobci nic nebránilo v tom, aby si zvolil v dané věci zmocněnce, což také následně učinil. Námitky souvisejících s návodem k obsluze rychloměrů jsou obecného charakteru a žalobce neuvedl žádný logický důvod, proč by měl správní orgán přezkoumávat postup policistů při měření rychlosti vozidel, když jsou k tomuto úkonu speciálně školeni, zkoumat zakřivení vozovky, případně její sklon. Pokud měl žalobce výhrady k měření, měl je a mohl uvést do záznamu o dopravním přestupku sepsaném policisty na likvidačním stanovišti, anebo při ústním jednání před správním orgánem. Žalobce se však policistům odmítl k přestupkovému jednání vyjádřit a záznam podepsat. Již tento postup ze strany žalobce se jeví jako účelový. Žalobce nevyužil své možnosti zúčastnit se nařízeného ústního jednání, o kterém byl řádně a včas vyrozuměn. Zde měl možnost skutečnosti uváděné v žalobě prezentovat a správní orgán by se byl tímto zajisté zabýval. Označení místa měření jak policií, tak následně správním orgánem „v ulici Hranická v obci Hranice, u kasáren armády ČR“, považoval žalovaný za dostatečné. Taktéž námitku, že překročení rychlosti o 9 km/h je minimální a bagatelní, považoval za nedůvodnou. Žalobce namítané neuplatnil v odvolacím řízení, kdy podal odvolání jako blanketní, které ani přes výzvu nedoplnil. Žalobcem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu na daný případ nedopadají, argumentace je zavádějící a citace jsou vytrženy z kontextu. Ze spisového materiálu zřetelně vyplývá nekonstruktivní postoj žalobce směrem k případné realizaci svých procesních práv, mající zcela zřejmě znaky účelovosti a teprve následně v žalobě žalobce prezentuje svoji enormní snahu svá práva v řízení řádně hájit. Žalovaný poukázal na zásadu *vigilantibus iura* (právo přeje bdělým), kdy žalobce tuto zásadu zcela nectil, namísto využití svých zákonných práv se uchýloval k negaci všech kroků učiněných jak správním orgánem I. stupně, tak žalovaného. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce nebyl krácen na svých procesních právech, nýbrž se o ně připravil pouze svou nečinností. Provedeným dokazováním bylo nadevší pochybnost prokázáno, že se žalobce dopustil skutku, který mu byl kladen za vinu.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 21. 11. 2014 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[5] Krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám ze správního spisu zjistil, že městské policii bylo Policií ČR, dopravním inspektorátem Přerov, schváleno měření rychlosti na ulici Hranická v obci Hranice. Předmětný silniční radarový rychloměr AD9T měl v době spáchání přestupku platné ověření. Podle automatizovaného záznamu o přestupku ze dne 12. 6. 2014 byl přestupek spáchán tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku.

[6] Podle úředního záznamu městské policie ze dne 11. 6. 2014 potvrdil shora uvedené spáchání přestupku strážník městské policie, které nahlásil kolegovi, jenž vzápětí uvedené vozidlo zastavil. Podle úředního záznamu strážníka městské policie,

který vozidlo zastavil, byl spáchán přestupek tak, jak je uvedeno výše, kontrolou totožnosti řidiče zjistil, že se jedná o žalobce a na sdělení přestupku žalobce reagoval tak, že nehodlá celou věc řešit a nic platit nebude, platí si firmu na to, aby ke správnímu orgánu nemusel chodit. Nato byl žalobce poučen, že věc bude předána správnímu orgánu k projednání. Poté se odmítl žalobce písemně vyjádřit k záznamu o dopravním přestupku a z místa odjel. Úředním záznamem ze dne 11. 6. potvrdil shora uvedené spáchání přestupku i třetí strážník městské policie přítomný projednávání při zjištění přestupku. Záznam o dopravním přestupku (ručně psaný) ze dne 11. 6. 2014 žalobce nepodepsal, ani se do něj nevyjádřil.

[7] Předvolání s poučením obdržel žalobce do vlastních rukou 2. 7. 2014.

[8] Elektronickou zprávu bez zaručeného podpisu omluvila asistentka M. S. žalobce z jednání dne 15. 7. 2014 z důvodu služební cesty v zahraničí. Tato elektronická zpráva nebyla nijak doplněna nebo potvrzena.

[9] Podle protokolu o projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce 15. 7. 2014 nepotvrdil žalobce tzv. nouzové podání zákonem předepsanou formou, a proto k němu správní orgán I. stupně nepřihlížel.

[10] Rozhodnutím ze dne 8. 8. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku citovaného shora a byla mu uložena pokuta 1.500 Kč a náhrada nákladů řízení v částce 1.000 Kč. Správní orgán I. stupně vzal za podklad svého rozhodnutí skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu zpracovaném strážníky Městské policie Hranice, kde z oznámení o dopravním přestupku jednoznačně vyplynula totožnost žalobce, vozidlo, kterým byl přestupek spáchán, porušené ustanovení zákona, což vyplývá i z úředních záznamů obsluhy radaru a strážníků policie na kontrolním sběrném stanovišti, které byly použity jako podpůrné listinné podklady. Dále správní orgán vycházel ze záznamu o přestupku pořízeného radarem, ověřovacího listu, který jednoznačně prokázal, že záznamové zařízení stejně jako samotný měřič rychlosti byly řádně kalibrovány a schváleny k měření rychlosti, konec platnosti kalibrace byl 7. 11. 2014. Ohledně skutkového stavu nevznikly důvodné pochybnosti, a proto správní orgán neprováděl výslechy zasahujících strážníků, tento úkon vyhodnotil správní orgán jako nadbytečný, nemohl by přinést žádné nové zásadní poznatky v uvedené věci. Žalobce si předvolání prokazatelně převzal s dostatečným časovým předstihem 2. 7. 2014. Dne 8. 7. 2014 v 6:52 hodin správní orgán obdržel e-mailem podání bez zaručeného elektronického podpisu, přičemž tato skutečnost nebyla nijak doložena. Správní orgán I. stupně odkázal na § 37 odst. 4 správního řádu a § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Žalobce se sám dobrovolně připravil o možnost namítat skutečnosti, jež by mohly zvrátit výrok o vině a sankci za posuzovaný skutek. Právě v možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně spočívalo hlavní právo obviněného podle § 36 správního řádu a toto právo nebylo žalobci správním orgánem nijak upíráno. Žalobce však této možnosti nevyužil. Po podání blanketního odvolání byl zmocněnec žalobce vyzván k jeho doplnění, což ve stanovené lhůtě zástupce žalobce neučinil. V ustanovení § 125c odst. 1 silničního zákona jsou jmenována nejzávažnější porušení pravidel silničního provozu, tedy jsou jednoznačně, striktně a „tvrdě“ stanoveny skutkové

podstaty jednotlivých přestupků, čímž samy o sobě také zásadně naplňují materiální stránku přestupku (porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti). Společenská škodlivost a nebezpečnost jednání je proto posuzována v kontextu při stanovení výše sankce. Z ní orgán po zvážení všech okolností daného přestupku vycházel ze skutečnosti, že k tomu došlo na velmi frekventovaném místě, jednáním žalobce mohli být bezprostředně ohroženi další účastníci provozu na pozemních komunikacích. Jednání žalobce bylo vyhodnoceno správním orgánem jako společensky nebezpečné, neboť je jím ohrožován zájem společnosti na ochraně lidského života a zdraví, protože i při nižším překročení nejvyšší dovolené rychlosti se značně prodlužuje brzdná dráha vozidla při reakci na náhlou situaci vzniklou v provozu na pozemní komunikaci, přičemž překročení o 9 km/h nelze považovat za nepodstatné, bagatelní. Nedodržování nejvyšší dovolené rychlosti, nerespektování dopravních předpisů a dopravních značek je nejčastějším projevem nekázně řidičů. Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti vědomé, neboť znalost předpisů a pravidel silničního provozu vyplývá z držení řidičského oprávnění, což je nutno považovat za nepříznivou okolnost zvyšující závažnost jednání žalobce. Dále bylo zjištěno a ověřeno, že ve smyslu § 119 odst. 2 písm. g) zákona v registru řidičů má žalobce v období posledních pěti let 2 záznamy za shodné porušení zákona, přičemž aktuální stav bodového hodnocení ke dni 30. 6. 2014 byl 2 body.

[11] V rozhodnutí napadeném žalobou žalovaný aproboval postup i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný konstatoval, že v postupu zmocněnce žalobce spatřoval obstrukční jednání s cílem se zdárně propracovat k prekluzivní lhůtě. Ze spisového materiálu nebylo patrné, že by žalobce či zmocněnec během správního řízení správní orgán osobně kontaktovali, aby se seznámili se skutkem, důkazy a podkladovými materiály. Správní orgán I. stupně předložil dostatek důkazů a podkladových materiálů k tomu, aby mohl uzavřít, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu citovaného přestupku. Na záznamu o přestupku na fotodokumentaci je na příjezdu zachyceno vozidlo žalobce jedoucí rychlostí 62 km/h v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená zákonem na 50 km/h. Žalovaný neshledal zákonné důvody, pro které by napadené rozhodnutí doplnil, změnil nebo zrušil.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[13] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 11. 6. 2014 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 28. 11. 2014.

[14] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[15] První žalobní námitka, že správní orgány měly přezkoumávat, zda měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze a že měření bylo prováděno

v rozporu s návodem v zakřiveném úseku komunikace, není důvodná. Ze správního spisu (z fotografie na č. I. 5) vyplynulo, že ulice Hranická u kasáren v Hranicích je rovná a nezakřivená a lze to rovněž jednoduše ověřit např. na serveru www.mapy.cz. Správní orgány nemají žádnou zákonnou povinnost ověřovat měření rychlosti podle návodu k rychloměru, ledaže by v řízení vyvstaly pochybnosti, které by vedly k dalšímu dokazování. Ty však v dané věci nevystaly. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Žalobce nevzněl žádnou konkrétní relevantní námitku, proč by mělo být měření nesprávné a nijak toto své tvrzení nedokládá. Žalobce v žalobě uvedl, že ke svému tvrzení dokládá mapu ulice Hranická. V mapě je však pouze krátký úsek a výřez u kruhového objezdu na konci ulice. Tento úsek se však nachází mimo oblast u kasáren (viz www.mapy.cz). Navíc vozidlo žalobce bylo změřeno a vyfotografováno na opačném konci kasáren, než je část směrem ke kruhovému objezdu, z něž je výřez na snímku z mapy pořízeném žalobcem. I z čitelného a jasného snímku pořízeného rychloměrem (č. I. 5 správního spisu Městského úřadu Hranice) se jednoznačně podává, že vozidlo projíždělo zcela rovným úsekem ulice Hranická. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz).

[16] Dále je soudu známo z věci sp. zn. 76A 27/2011, že *celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření, a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu*. Soud nemá ani v projednávané věci pochybnost o tom, že by měření neproběhlo v souladu s citovaným odborným vyjádřením a námitky žalobce, citované výše, obsah citovaného vyjádření nevyvrátily. Jak policisté, tak podatel předmětného vyjádření nemají důvod a zájem sdělovat lživé údaje a se skutkovým stavem jakkoli manipulovat.

[17] Námitka, že omluva zaslaná pouhým e-mailem a dále nedoplněná byla důsledkem právní neznalosti žalobce a úřad to měl zohlednit a nadto žalobce v tomto

směru poučit, je lichá. Správní řád stanoví pro účinné provedení podání několik forem a předvídá i podání učiněné v elektronické podobě bez použití uznávaného elektronického podpisu v § 37 odst. 4 věta druhá správního řádu. Právě pro takový případ správní řád v tomto ustanovení stanoví podmínku účinnosti takového podání a tou je doplnění prostého elektronického podání kvalifikovanou formou – tj. písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem, přičemž k tomuto doplnění stanoví § 37 odst. 4 správního řádu lhůtu pěti dnů od učinění úkonu v nekvalifikované formě. V souzené věci není sporu o tom, že zástupkyně žalobce (bez doloženého zmocnění) omluvu podanou bez uznávaného elektronického podpisu nejenže v pětidenní lhůtě, ale dokonce vůbec, nedoplnila a neučinil tak ani žalobce sám či jiný jeho zástupce. Přitom žalobce neuvedl v žádném podání, a to dosud, vůbec žádný důvod, který by mu bránil, aby tak učinil. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce sice omluvu učinil, ale protože ji v pětidenní lhůtě nedoplnil o zákonem stanovenou formu, nebyl správní orgán povinen k tomuto podání vůbec nepřihlížet. Z toho soud vyvozuje, že jednak pro nedodržení formy omluvy podle § 37 odst. 4 správního řádu, ale jednak také pro nepřipojení žádného důvodu, který by byl významný pro posouzení omluvy a pro správní uvážení, zda konat či nekonat a zda opakovat či neopakovat projednání přestupku, omluva žalobce byla neúčinná, neprovedená řádně a včas a správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a nedopustily se při uvedených procesních postupech žádného pochybení. Vzhledem k účelu a smyslu dané právní úpravy nemá správní orgán povinnost vyzývat podatele k doplnění podání ve lhůtě pěti dnů. Pokud by měl správní orgán vyzývat k doplnění podání ještě před uplynutím pětidenní lhůty, taková právní úprava by ztrácela smysl, protože by nebyl žádný rozdíl mezi vadným podáním podle § 37 odst. 3 a neúplným podáním podle § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 9 As 90/2008 – 70, www.nssoud.cz; Vedral, Josef. *Správní řád: komentář*. 2. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 408 a násl.). Správní úřady správně uvedly, že omluva zástupce žalobce nebyla doložená (čili nebyla prokázána důvodnost) a ani řádná – nebyla dodržena forma podle § 37 odst. 4 správního řádu.

[18] K nedůvodné námitce neznalosti o formě omluvy zdejší soud odkazuje (byť při znalosti odlišných názorů doktríny a širší právnické veřejnosti) na právní názor vyslovený Ústavním a Nejvyšším správním soudem, se kterým se ztotožňuje, jak vyslovil Ústavní soud v usnesení ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 699/2000: „Ústavní soud usuzuje, že stěžovatelovo tvrzení, že jednal v dobré víře a že mu nebylo prokázáno zavinění, nelze zakládat (odvozovat) na neznalosti právní úpravy. Zde platí tradiční zásada „neznalost zákona neomlouvá“ (*ignorantia legis non excusat*). Ta je zajisté v právním státě nemyslitelná bez řádného vyhlášení normativního aktu stanoveným způsobem, tj. způsobem, jenž mimo jiné každému umožňuje se s tímto normativním aktem seznámit (srov. Veverka, V. - Boguszak, J. - Čapek, J.: *Základy teorie práva a právní filozofie*, Codex, Praha 1996, str. 24, 32)“. Žalobce měl znát své povinnosti, a pokud tomu tak nebylo, mohl se v případě pochybností obrátit na správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, čj. 8 As 34/2012 - 35).

[19] Jako neopodstatněnou shledal soud námitku absence přesné specifikace místa měření. Žalobce namítá, že místo bylo označeno jako „ulice Hranická“, což je nedostačující. Sám žalobce však přiložil k žalobě rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém je místo spáchání přestupku popsáno jako „Ulice Hranická u kasáren Armády ČR na silnici 1. třídy č. 35 ve směru jízdy od centra obce a obce Valašské Meziříčí na obec Přerov“. Již se samotného pohledu na www.mapy.cz, kde jsou kasárny označeny i slovním popisem se jednoznačně podává, že místo je jasně identifikováno a není o něm pochyb. Směr jízdy žalobce potvrzuje zcela čitelná fotografie z rychloměru (č. I. 5 správního spisu Magistrátu města Hranice), na které je vidět dopravní značka IS 3b ("Směrová tabule k jinému cíli") s označením „Val. Meziříčí, Hustopeče n. B.“ a číslem komunikace č. 35. Směr jízdy dále dokumentuje na uvedené fotografii sluneční svit - stín je z pohledu řidiče na pravé straně vozidla, směr jízdy z východu na západ v 15:03:59 hodin. Popis skutku odpovídá dle zdejšího soudu i požadavkům kladeným § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73, č. ve Sb. NSS 1546/2008. Popis skutku s označením místa byl proveden tak, že byl nezaměnitelný s jiným skutkem žalobce.

[20] Soud se neztotožnil ani s poslední námitkou žalobce, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku a že se tím správní orgán nezabýval. Žalovaný neměl důvod se naplněním tohoto znaku v napadeném rozhodnutí zabývat, jelikož to žalobce v odvolání nenamítal a v celkovém přezkumu odvoláním napadené rozhodnutí obstálo, jak uvedl žalovaný v rozhodnutí o odvolání. Správní orgán prvního stupně se řádně naplněním znaků společenské škodlivosti jednání žalobce zabýval, a to z úřední moci, byť to žalobce ve správním řízení, ba ani před jeho zahájením, nenamítal. Tento správní úřad podrobně materiální stránku přestupku rozebral ve dvou prostředních odstavcích na straně 3 rozhodnutí. S odůvodněním, jak bylo citováno z rozhodnutí podrobně výše, se soud ztotožnil a neshledal za předmětný skutek trestání jako nepřiměřené. Rozhodně nešlo o situaci totožnou či obdobnou jako podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze 14. 12. 2009, čj. 5 As 108/2008 - 45 (měření rychlosti na konci obce a pokutování žalobce při překročení povolené rychlosti o 2 km/h).

[21] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[22] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 14. 9. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně